

Sygn. akt II C 364/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Klon

Protokolant: Agnieszka Lach

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 roku w Rybniku

sprawy z powództwa D. H.

przeciwko E. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powoda D. H. kwotę 120 000 złotych (sto dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. dalej idące powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 13 217 złotych (trzynaście tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W pozwie przeciwko E. M. powód D. H. domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz 120 000 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 19.05.2015 roku do 31.12.2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W motywach pozwu podniósł, iż pożyczył pozwanej 120 000 złotych a pozwana – choć wezwana do zapłaty – pieniędzy nie oddała. Stąd jego roszczenie winno zostać uwzględnione.

W dniu 27 czerwca 2016 roku został wydany nakaz zapłaty w którym sąd w całości orzekł o żądaniu pozwu. (Nakaz zapłaty k. 14 akt sprawy)

Pozwana w ustawowym terminie złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty w którym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wedle spisu kosztów, który zostanie przedstawiony.

Pozwana podniosła, że pomiędzy nią a powodem nigdy nie została zawarta żadna umowa pożyczki a strony umówiły się na prowadzenie wspólnej działalności gospodarczej, która zakończyła się fiaskiem i powód stracił kwotę, której domaga się pozwem. W tej sytuacji winien ponieść konsekwencje swego ryzyka gospodarczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód i pozwana najpierw spotykali się ze sobą towarzysko. W pewnym momencie w czasie spotkań pozwana zaczęła prosić powoda o pożyczenie jej pieniędzy.

Powód D. H. udzielił pozwanej E. M. pożyczki w kwocie 120 000 złotych. Kwota ta została pozwanej przelana w trzech ratach:

- 27.07.2012 roku – w wysokości 80 000 złotych,
- 10.08.2012 roku – w wysokości 20 000 złotych,
- 21.09.2012 roku – w wysokości 20 000 złotych.

Pozwana oświadczyła powodowi, że zwróci mu pieniądze maksymalnie w terminie 2 lat.

Dowód: zeznania świadka Z. D. – rozprawa z dnia 12 kwietnia 2017 roku (skrótowy protokół k. 92 – 93 akt sprawy), zeznania powoda – rozprawa z dnia 12 kwietnia 2017 roku (skrótowy protokół k. 93 akt sprawy), historia przelewów bankowych k. 6 – 7 akt sprawy,

W dniu 18 maja 2015 roku powód skierował wniosek do Sądu Rejonowego w Raciborzu o zawiązanie do próby ugodowej. Jako przeciwnika wskazał E. M.. We wniosku wezwał E. M. do zapłaty kwoty 120 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wymagalności wskazanego w piśmie z dnia 29 kwietnia 2015 roku to jest od dnia 7 maja 2015 roku do dnia zapłaty. Próba ugodowa nie powiodła się.

Dowód: wniosek k. 2 – 3 akt sprawy, protokół z rozprawy z dnia 23 lipca 2015 roku k. 18 akt sprawy I Co 819/15,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, iż:

- pozwana jest wierzycielem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w R. na kwotę 221 905,80 złotych, która to kwota została zasądzona na jej rzecz wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2007 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 9991 złotych tytułem kosztów procesu poprzez nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydany w sprawie II Nc 39/08 przez Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. w dniu 5 grudnia 2008 roku,
- pozwana i powód poznali się ze sobą za pośrednictwem firmy kojarzącej pary i kilkakrotnie się ze sobą spotykali,
- w dniach opisanych w stanie faktycznym pozwanej zostały przelane środki pieniężne przez powoda w kwocie 120 000 złotych,
- pozwana nigdy tych środków nie zwróciła.

Spornym było, czy pomiędzy stronami doszło do umowy pożyczki i czy pozwana winna zwrócić powodowi żadaną kwotę pieniędzy?

Na podstawie art. 720 §1 i 2 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Na wstępie rozważań konieczne jest podkreślenie, że powód powołując się na treść umowy pożyczki między stronami wskazał jednocześnie, że umowa ta nie została zawarta w formie pisemnej (dokumentowej).

Z tym, że w roku 2012, kiedy miało dojść pomiędzy stronami do umowy obowiązywał przepis art. 720§2 k.c z którego wynikało, iż umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z treści art. 3 k.c wynika, iż ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że wynika to z jej brzmienia lub celu. Z treści ustawy z dnia 10 lipca 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1311) – o zmianie ustawy – Kodeks cywilny – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw nie wynika, aby treść zmienionych przepisów miała zastosowanie do kontraktów zawartych przed zmianą ustawy, zatem w ocenie sądu zastosowanie będą miały – wobec kontraktu powoda z pozwaną – przepisy Kodeksu Cywilnego w brzmieniu z roku 2012.

Konsekwencją tego wniosku jest stosowanie w tej sprawie treści przepisu art. 74 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu jeszcze sprzed zmiany ustawy z dnia 10 lipca 2015 roku. Zatem:

Zastrzeżenie formy pisemnej bez rygoru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone dla wywołania określonych skutków czynności prawnej.

Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianych dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

Jak już wyżej sąd zaznaczył, powód nie zawarł z pozwaną pisemnej umowy pożyczki, ale przedstawił pismo – wydruki z wyciągów bankowych, z których wynika, iż kwota 120 000 złotych została przelana na konto – dwukrotnie firmy (...) spółki z o.o. i raz na konto pozwanej E. M.. Zatem należało uznać, iż fakt pożyczki został przez powoda uprawdopodobniony za pomocą pisma. Stąd możliwym było dowodzenie istnienia umowy pożyczki poprzez przesłuchanie świadków i stron.

Dodać należy, iż sama pozwana podkreślała, że pieniądze na pewno zostały jej przelane i to na jej osobiste konto.

Z kolei z zeznań świadka Z. D. wynika, że w pewnym momencie do jej biura (prowadzi działalność księgową również dla powoda) przyjechał powód i przy niej wykonał telefon do pozwanej. Następnie oddał telefon świadkowi i pozwana telefonicznie przedyskutowała świadkowi numer rachunku bankowego na który miała zostać przelana określona kwota pieniędzy i to tytułem pożyczki o czym zakomunikował jej powód. Świadek określiła kwotę przelewu jako przebieganie środków. Najpierw świadek dokonała przelewu 80 000 złotych a potem przelewu kwoty 20 000 złotych. Potem kolejne 20 000 złotych przekazał pozwanej samodzielnie powód. Świadek wyjaśniła, że nie miała przed sobą umowy pożyczki stąd zamieściła w tytule przelewu adnotację o przebieganiu środków.

W ocenie sądu zeznania tego świadka potwierdzają, że pomiędzy powodem i pozwaną doszło do zawarcia umowy pożyczki na kwotę 120 000 złotych. Zeznania te są spójne z relacją powoda, iż pożyczył pozwanej taką kwotę pieniędzy, która z kolei pozwana miała oddać w terminie do dwóch lat.

Dla sądu nie są wiarygodne zeznania pozwanej, iż powód przelewał jej pieniądze celem prowadzenia wspólnej działalności gospodarczej a to dla wyegzekwowania od firmy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwoty 221 905, 80 złotych. Z zeznań powoda wynika, iż nie prowadzi on działalności gospodarczej dotyczącej windykacji długów. Nadto trudno zrozumieć w jaki sposób powód miałby wyegzekwować od wyżej wymienionej spółki kwotę ponad 200 000 złotych. Pozwana nie wykazała aby pomiędzy nią a powodem doszło do umowy przelewu wierzycelności, czy też innej umowy o spółce cichej. Stąd dla sądu wiarygodna jest wersja powoda, iż udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 120 000 złotych, których pozwana nie zwróciła, czemu nie zaprzeczała. W tej sytuacji, zdaniem sądu, pomiędzy stronami w lipca 2012 roku doszło do zawarcia umowy pożyczki w sumie na kwotę 120 000 złotych, którą pozwana miała zwrócić w terminie maksymalnym do dwóch lat. Pozwana kwoty tej nie zwróciła i stąd w dniu 29

kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 120 000 złotych wskazując rachunek bankowy na który pieniądze winny zostać przelane. (Pismo k. 6 akt sprawy I Co 819/15)

Z treści Art. 723 K.C wynika, że jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

W ocenie sądu w dniu 29 kwietnia 2015 roku powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki i miała ona ją zwrócić w terminie 6 tygodni. Biorąc pod uwagę, iż w terminie od 29 kwietnia 2015 roku do 6 maja 2015 roku pozwana winna otrzymać wezwanie do zapłaty skierowane przez powoda to termin 6 tygodni minął w dniu 17 czerwca 2015 roku, czyli od 18 czerwca 2015 roku pozwana znajduje się w zwłoce co do zwrotu kwoty pożyczki w wysokości 120 000 złotych. Biorąc to pod uwagę sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. (art. 720 k.c. w zw. z 723 KC w związku z 481§1 k.c.)

Dalej idące powództwo w zakresie zasądzenia odsetek za okres od 19 maja 2015 roku do 17 czerwca 2015 roku zostało oddalone.

Jako, iż powód – w zakresie roszczenia głównego – w całości wygrał proces należało na jego rzecz od pozwanej na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c w związku §2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) zasądzić koszty postępowania, które sprowadzały się do:

- zwrotu kosztów opłaty od pozwu w wysokości 6000 złotych,
- 7200 złotych tytułem kosztów wynagrodzenia adwokackiego,
- 17 złotych tytułem opłaty od pełnomocnictwa,

w sumie 13217 złotych. (Pkt. 3 wyroku)

Sędzia Jarosław Klon